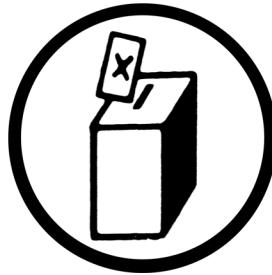
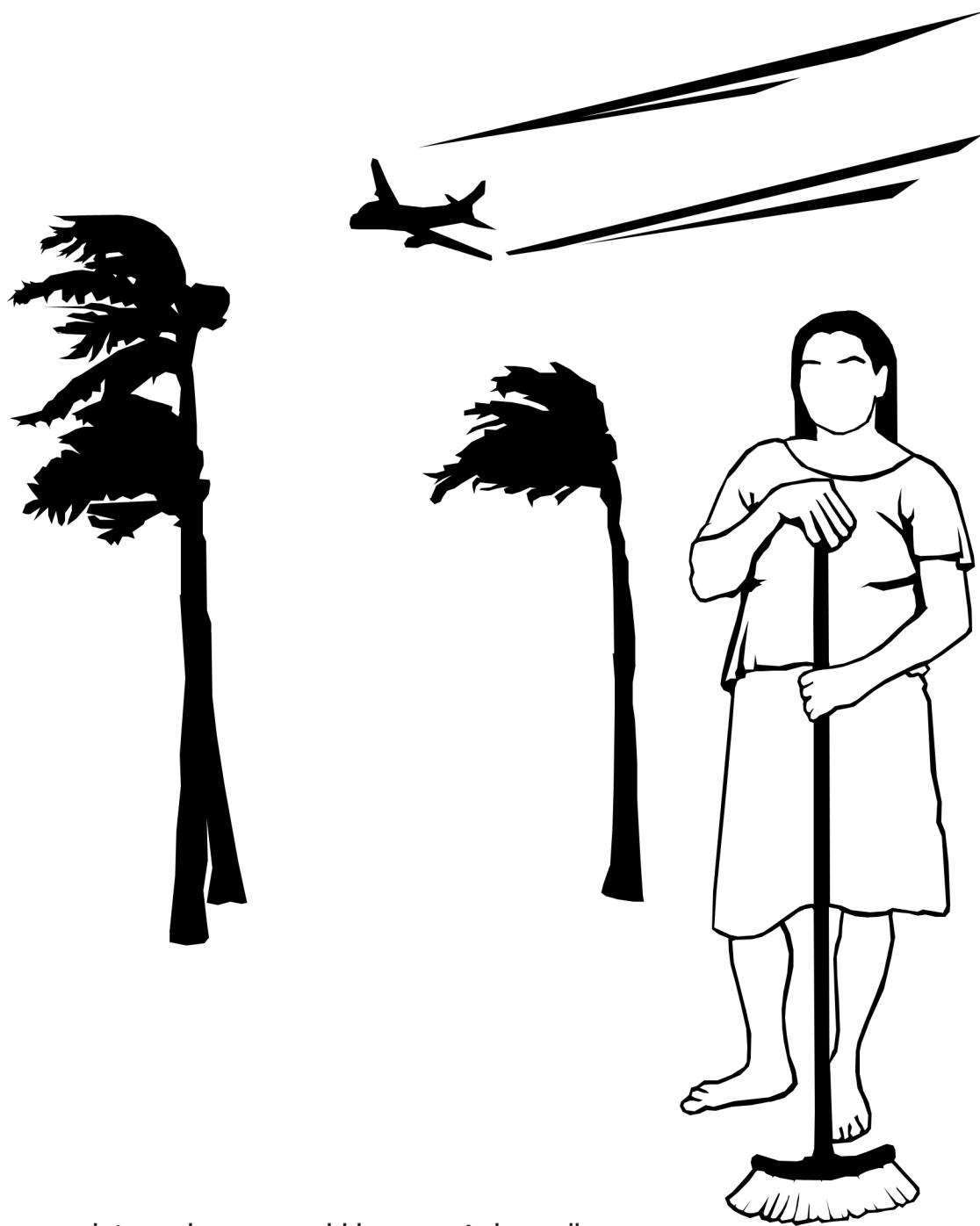

ARBETE GEMENSKAP POLITIK KRIG

*"Var och en blir tillfrågad om sin åsikt i varje enskild
fråga för att förhindras att ha en åsikt om helheten."*

Raoul Vaneigem

Vi ser oss omkring och ser en värld bortom vår kontroll.
Vår dagliga kamp för överlevnad utspelas mot en enorm
och ständigt skiftande bakgrund...

2

...från naturkatastrofer till terrordåd... från nya dieter till nya svältkatastrofer... från nakenchocker till 600 miljoner kronors fallskärmar... från religionskrig till ekonomiska mirakel... från lockande ny reklam till klyschorna i debattprogrammen på tv... från råd om hur man blir den perfekta älskaren till råd om hur man förhindrar supporterbråk... från nya polisskott till nya hälsoproblem...

Samma processer pågår överallt... i demokratiska och i totalitära stater... i stora bolag och i små firmer... i cheeseburgare och i sojakorvar... i opera, i dansbandsmusik och i hiphop... i varje land och på varje språk... i fängelser, i skolor, i sjukhus, i fabriker, i kontorskomplex, i krigszoner och i matbutiker... Någonting livnär sig på våra liv och spottar tillbaks bilder av dem i våra ansikten.

Detta "någonting" är produkten av vår egen aktivitet... vårt vardagliga liv av arbete som säljs timme efter timme, vecka efter vecka, generation efter generation. Vi har ingen egendom eller verksamhet vi kan tjäna pengar på, så vi tvingas att sälja vår tid och energi till någon annan. Vi är den moderna arbetarklassen - knegarna.

ARBETE

"Kapitalet är dött arbete. Liksom vampyren kan det endast upplivas genom att insuga levande arbete och lever desto intensivare, ju mera det insuger."

Karl Marx

Vi arbetar inte för att vi vill. Vi arbetar för att vi inte har något annat sätt att tjäna pengar på.

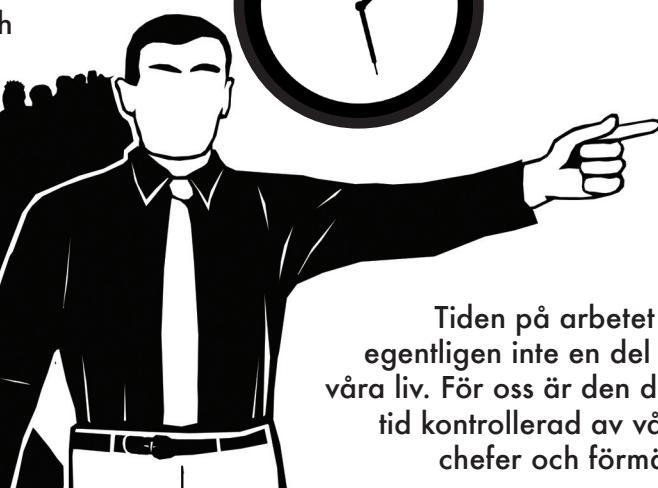

Vi säljer vår tid och kraft till en chef för att kunna köpa de saker vi behöver för att överleva.

4

Vi förs samman med andra arbetare och tilldelas olika arbetsuppgifter. Vi specialiseringar oss på vissa arbetsmoment och upprepar dessa om och om igen.

Tiden på arbetet är egentligen inte en del av våra liv. För oss är den död tid kontrollerad av våra chefer och förmän.

Tiden vi tillbringar på arbetet skapar vi saker våra chefer kan sälja. Dessa saker kan vara föremål så som polkagrisar, datorer och höghus till förhållanden så som renar golv och välmående patienter till tjänster så som att bussen tar dig dit du vill, att servitören tar din beställning eller att någon ringer hem till dig och försöka sälja på dig något du inte behöver.

Arbetet utförs inte för det som produceras. Vi gör det för att få betalt, och chefen betalar oss för arbetet för att kunna göra vinst.

Vid dagens slut så återinvesterar cheferna pengarna vi arbetat in åt dem, och utvidgar sin verksamhet. Vårt arbete lagras i de saker våra chefer äger och säljer – kapital.

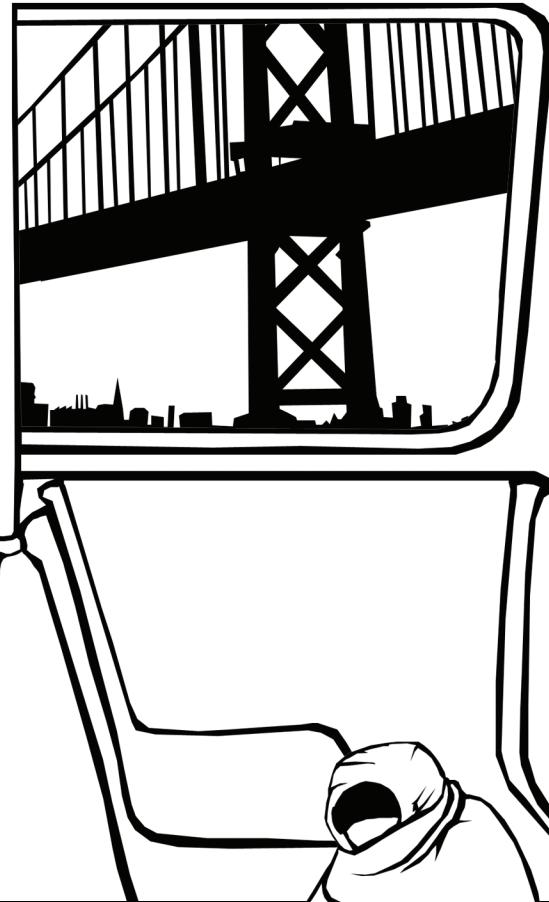

5

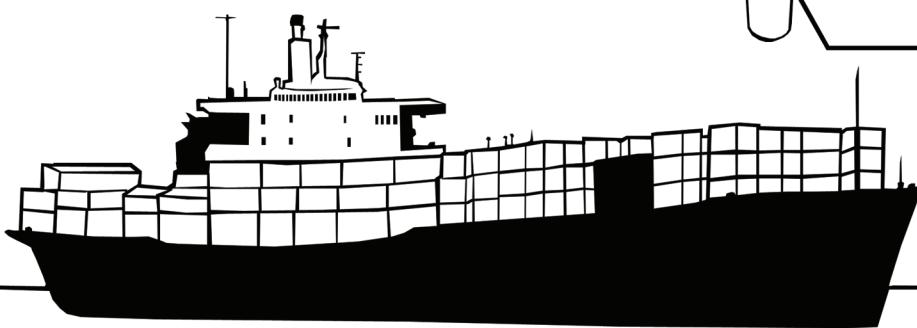

Det vi får ut av att jobba är tillräckligt med pengar för att pröja hyran, kläder och öl – tillräckligt lite för att vi ska tvingas återvända till arbetet igen. När vi inte arbetar spenderar vi tid på att resa från och till arbetet, förbereda oss för arbetet, vila ut efter arbetet eftersom vi är utmattade eller supa skallen av oss för att glömma bort arbetet.

6

Det enda som är värrre än att arbeta är att inte ha något arbete. Då slösar vi bort veckorna på att leta efter arbete, utan att få betalt för det. Finns det arbetslöshestsstöd så är det jävligt jobbigt att få och räcker inte till mycket. Det konstanta hotet om arbetslöshet är det som får oss att gå till arbetet varje dag, och vårt arbete är detta samhälles bas.

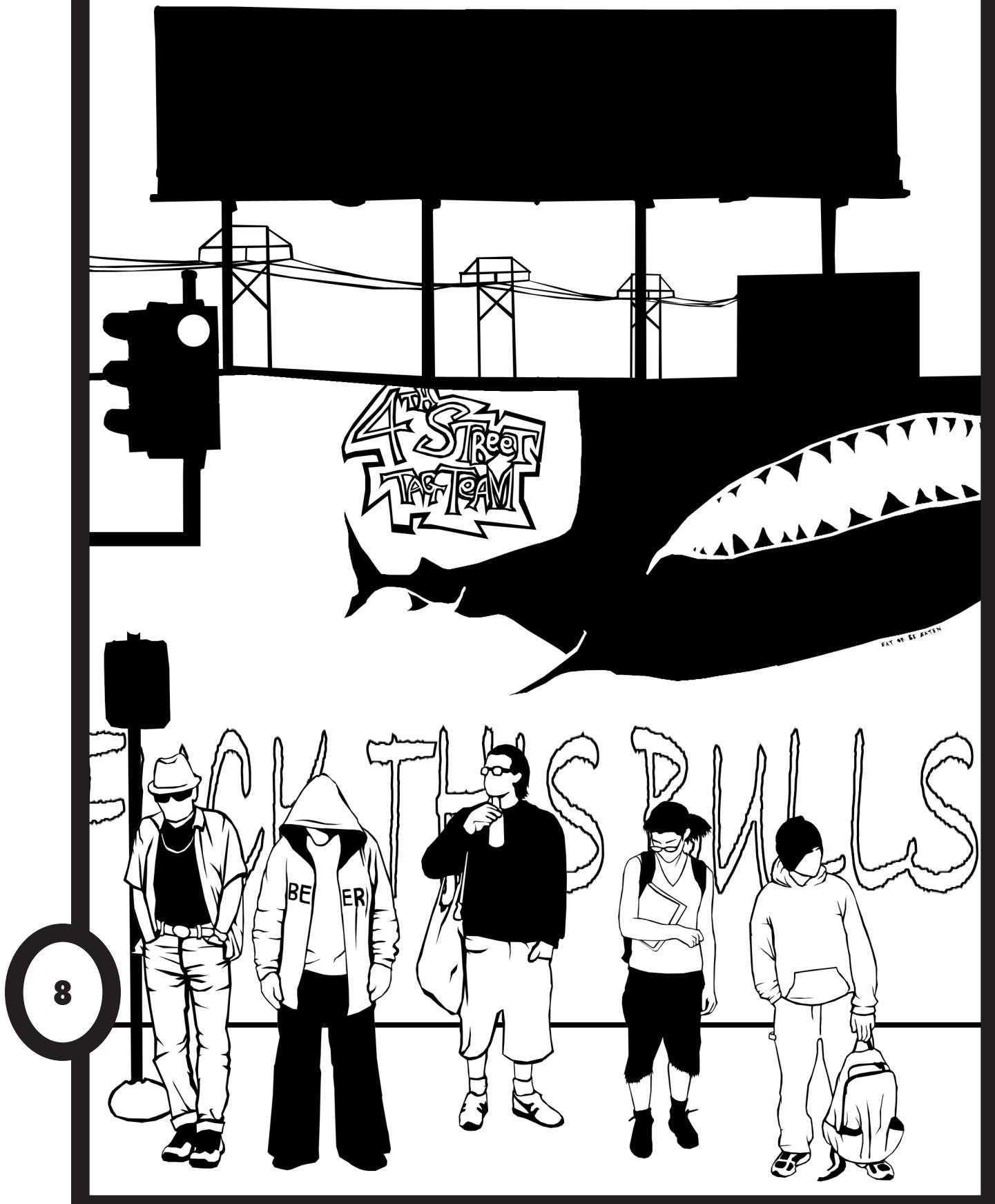

Den makt våra chefer får ifrån vårt arbete växer varje gång vi arbetar.
Det är den härskande makten i varje land i världen.

När vi arbetar är vi under våra chefers kontroll och de marknader de säljer till.
Men även resten av våra liv påförs en arbetsliknande disciplin och tomhet.
Livet framstår som en tv-show som vi betraktar utifrån och
inte har någon kontroll över

Alla andra aktiviteter tenderar att bli lika alienerande, främmande och tråkiga som arbetet: hushållsarbete, skolarbete, fritid. Sådan är kapitalismen.

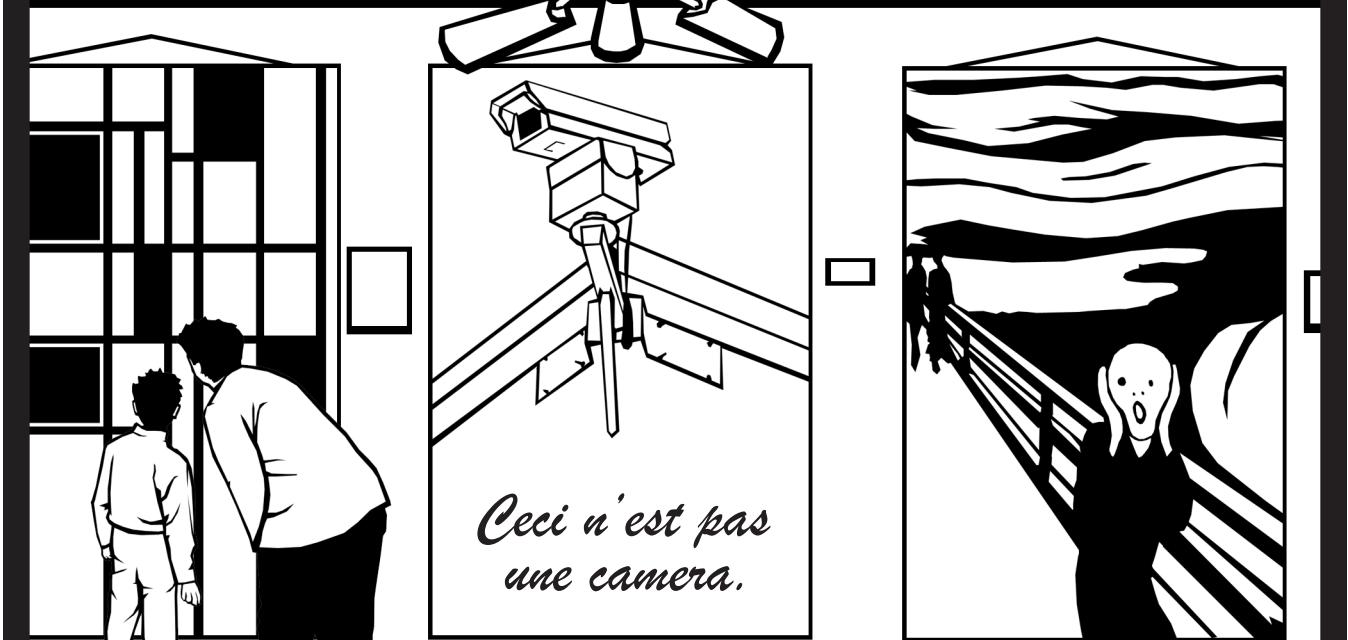

MOTARBETE

"Självklart är kapitalisterna mycket nöjda med det kapitalistiska systemet. Varför skulle de inte vara det? De blir ju rika på det."

Alexander Berkman

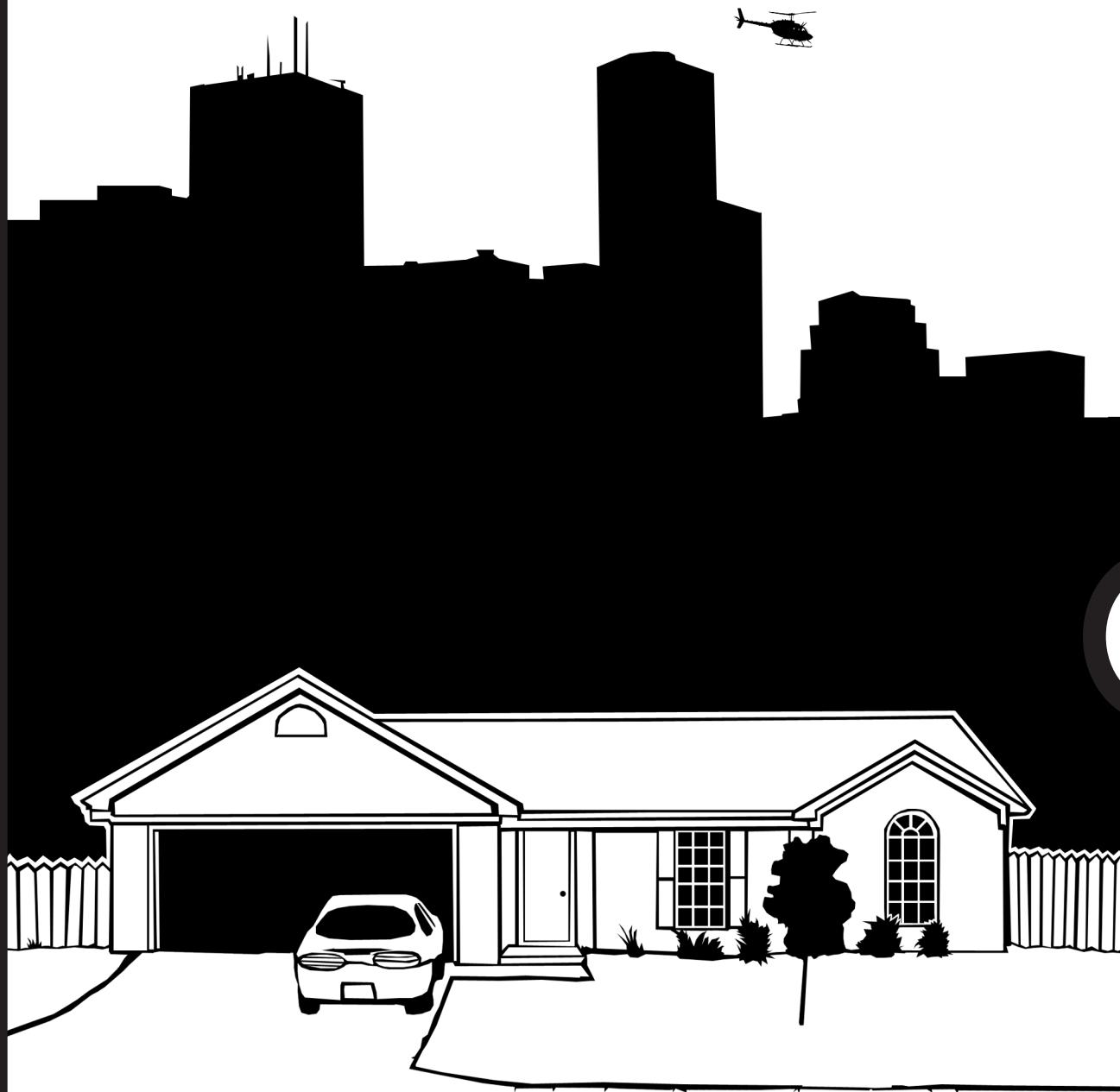

Det rådande tillståndet för lönerna, förmånerna, timmarna och arbetsförhållandena – såväl som för politiken, konsten och teknologin – är ett resultat av tillståndet i denna klasskamp. Det räcker med att vi börjar stå upp för våra egna intressen i denna kamp för att kapitalismen skall börja undermineras.

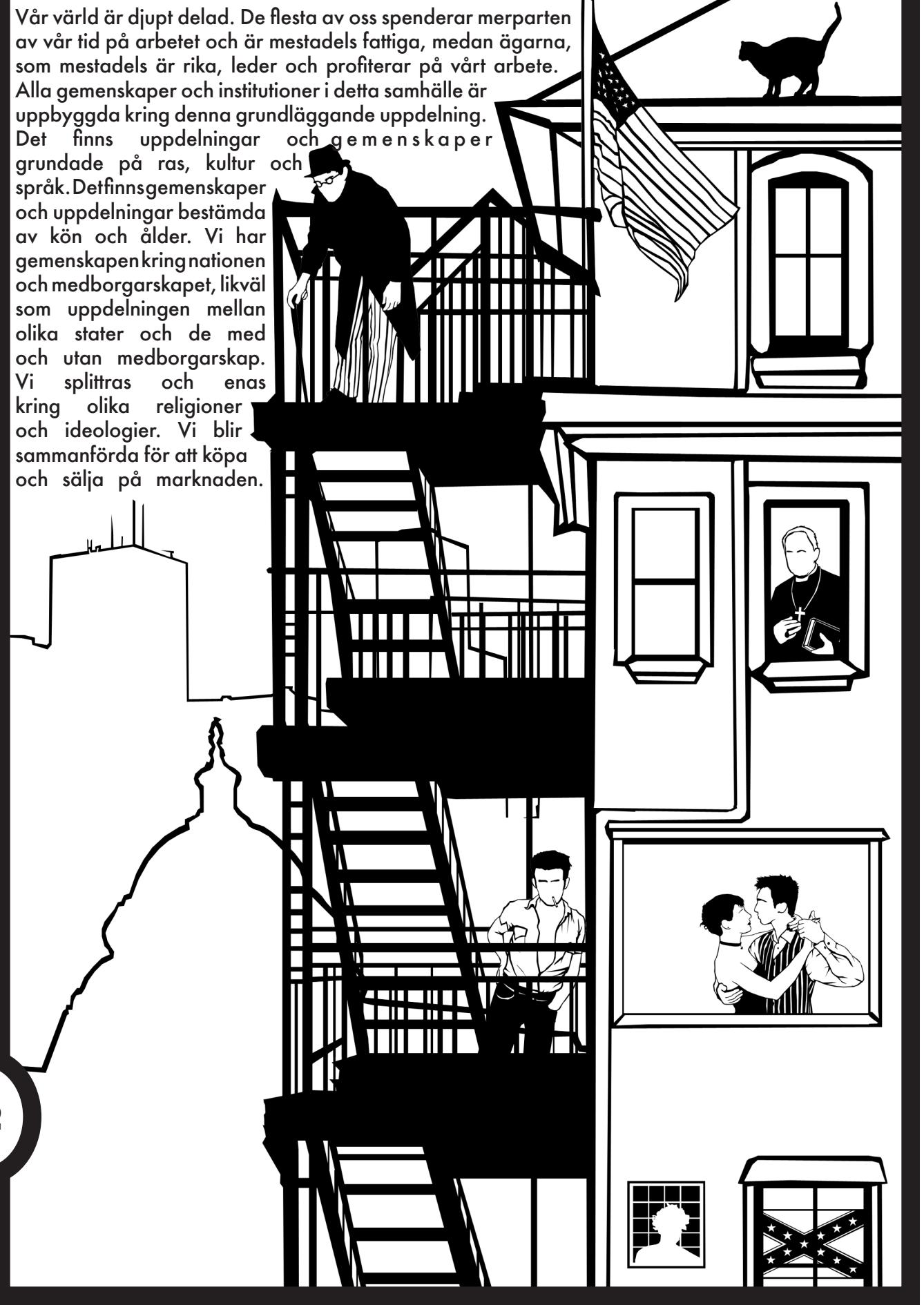
GEMENSKAP

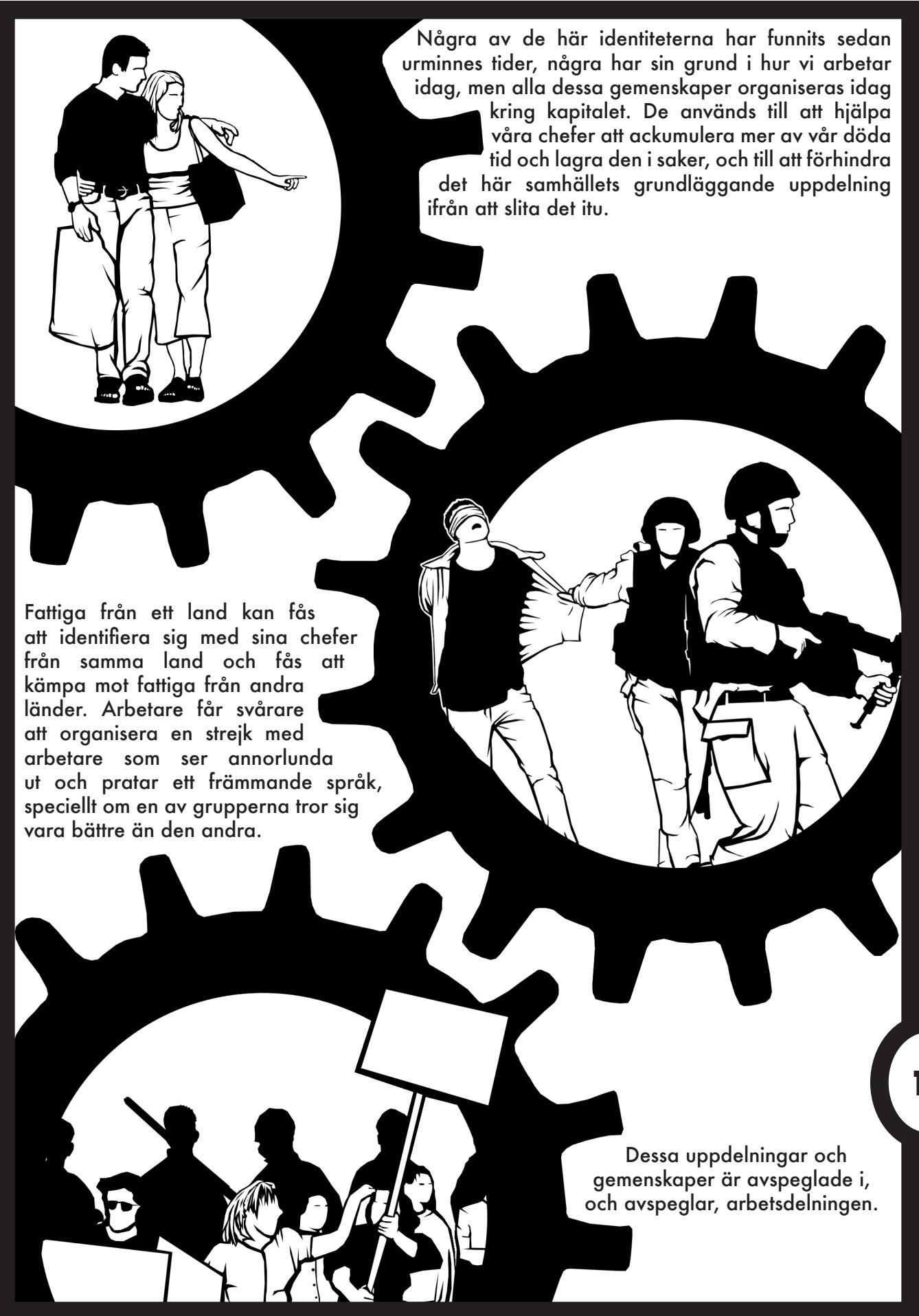
*"Det är dags att varje rebell vaknar upp och inser
att 'folket' och arbetarklassen intet har gemensamt."*

Joe Hill

Vår värld är djupt delad. De flesta av oss spenderar merparten av vår tid på arbetet och är mestadels fattiga, medan ägarna, som mestadels är rika, leder och profiterar på vårt arbete. Alla gemenskaper och institutioner i detta samhälle är uppbyggda kring denna grundläggande uppdelning. Det finns uppdelningar och gemenskaper grundade på ras, kultur och språk. Det finns gemenskaper och uppdelningar bestämda av kön och ålder. Vi har gemenskapen kring nationen och medborgarskapet, likväl som uppdelningen mellan olika stater och de med och utan medborgarskap. Vi splittras och enas kring olika religioner och ideologier. Vi blir sammanförda för att köpa och sälja på marknaden.

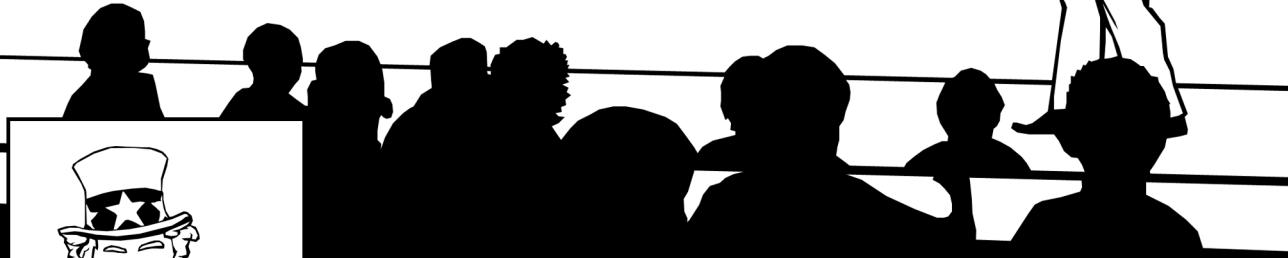

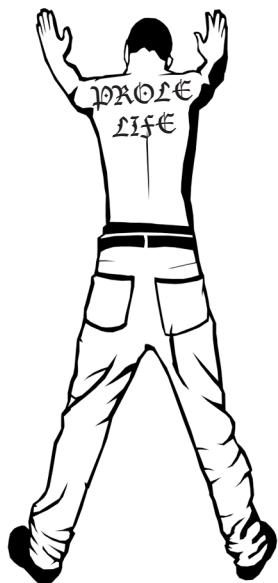
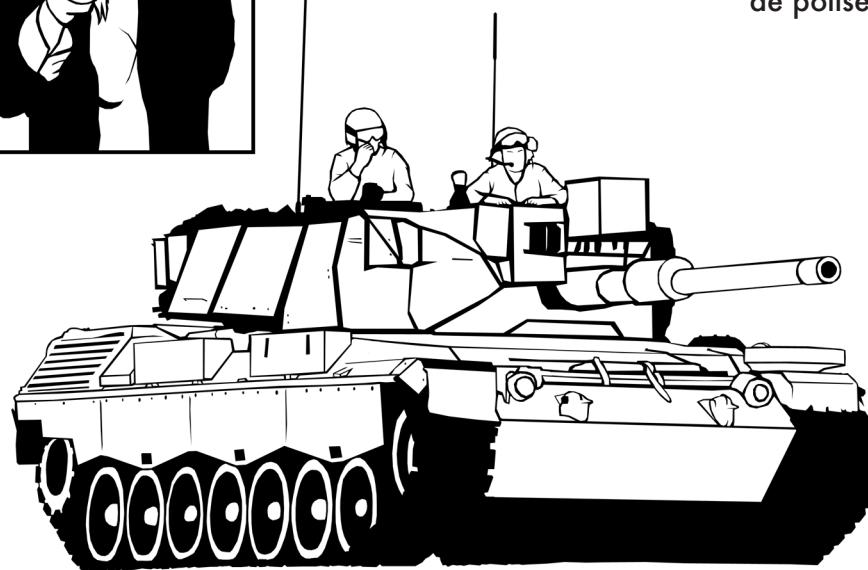

Samtidigt som uppdelningar och exkluderande gemenskaper pressas på oss från ett håll, så pressas en inkluderande, universell mänsklig gemenskap på oss från ett annat. Denna gemenskap är precis lika inbillad och falsk. Den förnekar samhällets grundläggande uppdelning.

Företagsägarna driver staten och media, skolorna och fängelserna, socialen och polisen. Våra liv styrs av dem, direkt och indirekt. Tidningarna och televisionen för fram deras syn på världen. Skolorna lär ut den storslagna (eller tragiska) historien om deras samhälle och producerar ett brett spektrum av högutbildade och lågutbildade som passar till olika sorters arbete. Staten ställer självklart upp med en mängd tjänster för att hålla deras samhälle störningsfritt.

Och när ingenting annat fungerar så har de polisen, fängelserna och armén.

Det här är inte vår gemenskap.

MOTGEMENSKAP

"Den makt som borgarna besitter i dessa dagar ligger i proletariatets brist på självaktivitet och själsligt oberoende."

Anton Pannekoek

16

De organiserar oss mot varandra, men vi kan organisera oss mot dem. Poängen med att prata om klass och knegare är att bestämt hävda att mäniskor ifrån en mängd olika "gemenskaper" i grund och botten har liknande erfarenheter, och att visa på att mäniskor från samma "gemenskaper", men av skilda samhällsklasser, egentligen borde hata varandra. Detta är utgångspunkten för att bekämpa dagens konstlade gemenskaper. När vi börjar slåss för våra egna intressen så ser vi att andra gör precis samma sak. Fördomarna vittrar bort och vår ilska riktas dit den hör hemma.

Vi är inte svaga för att vi är splittrade. Vi är splittrade för att vi är svaga.

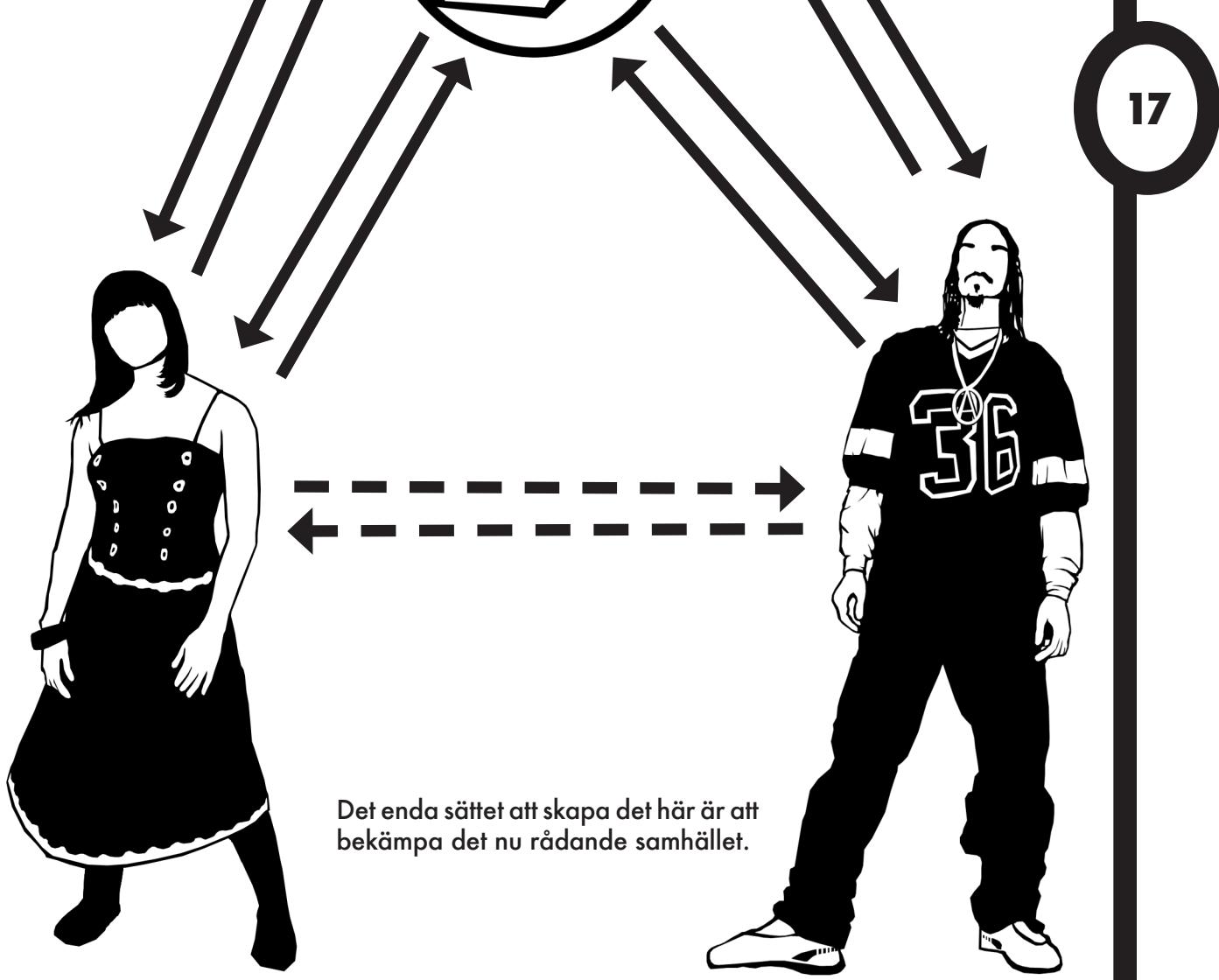
De konstlade gemenskaperna blir obetydliga när de attackeras, och de attackeras genom att göras obetydliga.

Rasim och sexism blir ointressanta när arbetade kvinnor och män av olika ursprung kämpar sida vid sida mot sina klassfiender. Denna kamp blir effektivare ju fler mäniskor från olika "gemenskaper" som involveras.

Det kommer inte att finnas något behov av en mellanhand för allt som kan köpas och säljas – pengarna – när inte behovet av att mäta arbetstiden lagrad i dessa ting finns kvar. Detta kan bara hända när vi börjar tillverka saker för att det finns ett behov av dem och inte bara för att kunna byta dem.

Det kommer inte att finnas något behov av en stat för att förvalta samhället, när samhället inte är uppdelat mellan ledningen och arbetsstyrkan – när folk kan styra sina liv själva. Det kommer inte att finnas något behov av nationella eller etniska gemenskaper – och det skulle kunna finnas en riktig mänsklig gemenskap – när samhället inte delas upp i rik och fattig.

Det enda sättet att skapa det här är att bekämpa det nu rådande samhället.

De här försöken att skapa en gemenskap genom att kämpa mot förutsättningarna för våra egna liv – och därmed mot arbetet, pengar, utbyte, gränser, nationer, stater, polisen, religioner och ras – kallas ibland för "kommunism".

POLITIK

"Ju mer vi blir styrda, desto ofriare är vi."

The Alarm

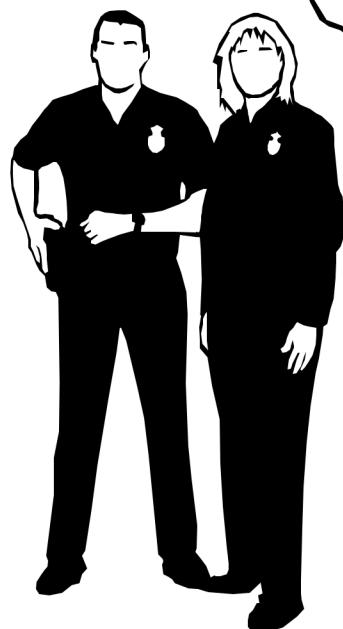
Staten är politikens arena. Politiker som representerar olika länder, religioner eller "gemenskaper" kämpar mot varandra. Vi uppmanas att stödja de ledare vi tycker minst illa om och vi blir aldrig särskilt förvånade när de blåser oss.

Att politikerna har arbetarklassbakgrund eller radikala idéer blir obetydligt så fort de kommer till makten. Det kvittar vem som sitter vid makten, staten har sin egen logik.

20

Att det här samhället är uppdelat i klasser med motsatta intressen betyder att det alltid finns en risk att det slits sönder. Statens roll är att förhindra just detta.

Oavsett om staten är en diktatur eller en demokrati så kontrollerar den vapenmakten och kommer att använda den mot sin egen befolkning om det så krävs, för att se till att vi fortsätter att gå till arbetet.

För inte så länge sedan kunde en extremt instabil situation i ett land lösas genom att nationalisera industrierna, bilda en polisstat, och kalla det för "kommunism". Den här sortens kapitalism visade sig vara både mindre effektiv och flexibel än den gamla hederliga marknadskapitalismen. I och med Sovjetunionens fall så finns det inte längre någon Röd Armé som kan marschera in och stabilisera länder på detta sätt, och kommunistpartier över hela världen sadlar om till socialdemokrati.

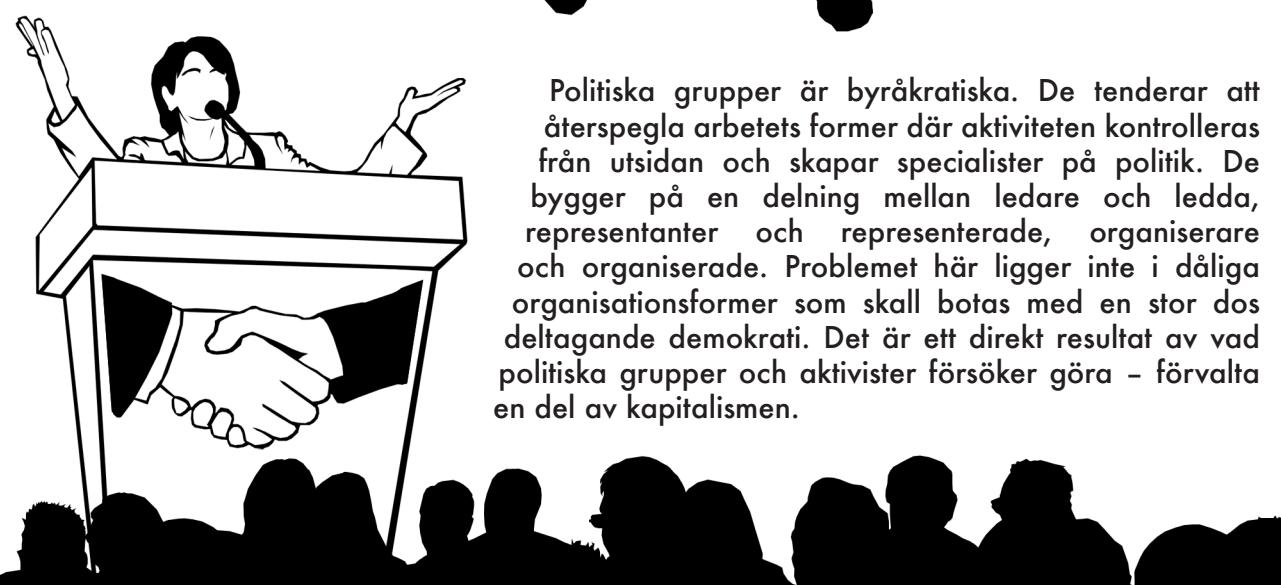

Ett arbetarklassens politiska parti är i sig en motsägelse – inte för att medlemskapet i ett visst parti inte till största delen kan utgöras av arbetarklassfolk, utan för att det enda det kan göra är att ge arbetarklassen en röst i politiken. Det låter våra representanter lägga fram idéer om hur våra chefer ska styra samhället – hur de kan tjäna mer pengar och hålla oss under kontroll. Oavsett om de förespråkar nationalisering eller privatisering, mer välfärd eller fler poliser (eller bådadera), så är de politiska partiernas program endast olika strategier för att hantera kapitalismen.

Tyvärr så existerar även politiken utanför staten. Samhällsledare, fackförbund och proffsaktivister vill placera sig mellan arbetare och chefer och vara de som medlar, förhandlar, kommunlicerar, representerar, och slutligen de som mäklar fred. De kämpar för att behålla denna ställning och för detta behöver de under kontrollerade former mobilisera arbetarklassen för att sätta press på mer näringslivsfixerade politiker, och samtidigt erbjuda näringslivet en arbetsvillig arbetsstyrka. Detta betyder att de måste splittra oss när vi kämpar mot. Ibland gör de det genom att förhandla om löneökningar, andra gånger genom att sälja ut oss.

Politikerna tjatar alltid på oss att rösta, luta oss tillbaks och låta organisatörerna förhandla, falla in i ledet bakom ledarna och specialisterna i ett slags passivt deltagande. Dessa utomparlamentariska politiker erbjuder staten ett sätt att upprätthålla status quo med fredliga medel, i utbyte mot att få jobba med förvaltandet av vår misär.

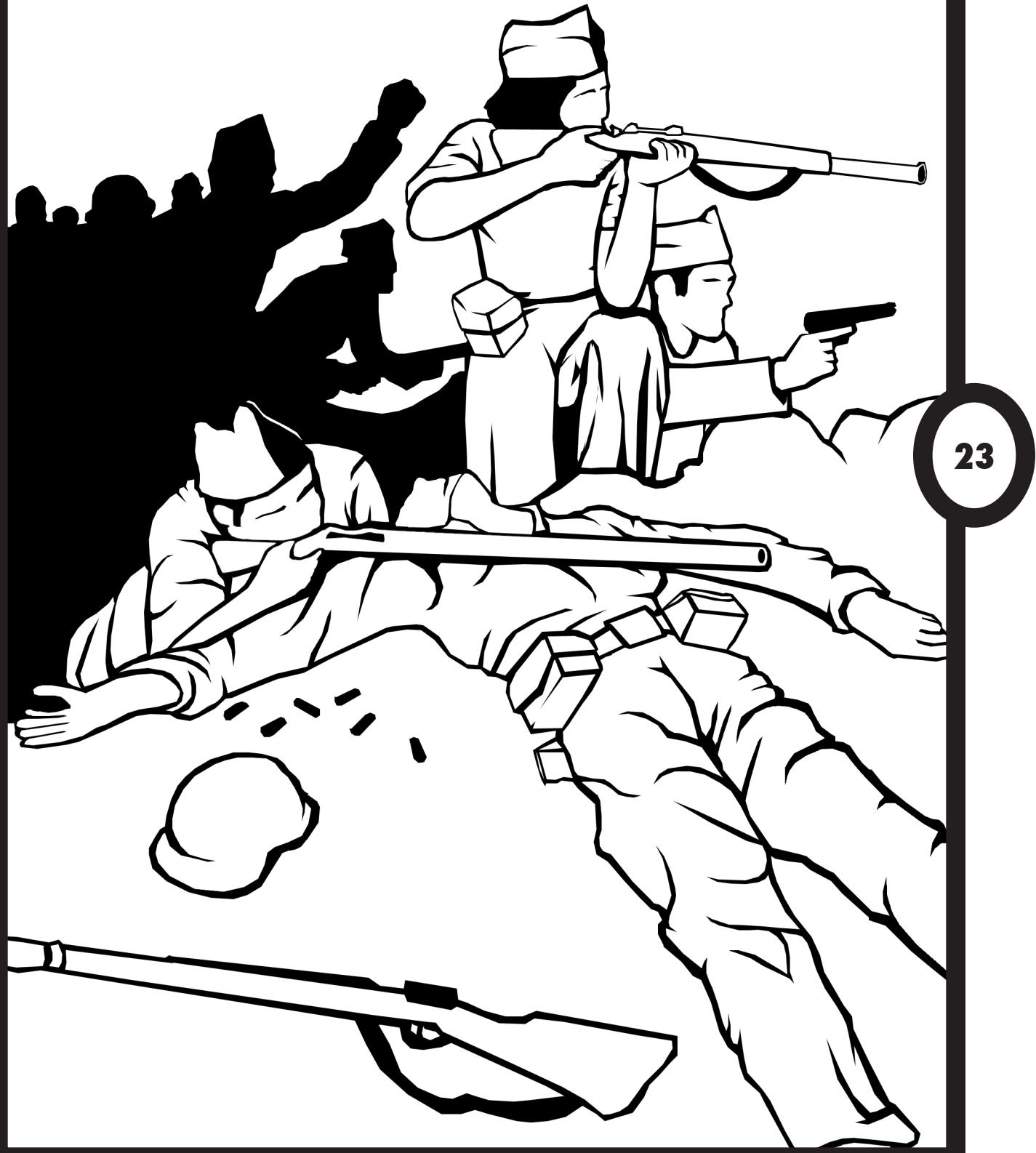

Politiska grupper är byråkratiska. De tenderar att återspegla arbetets former där aktiviteten kontrolleras från utsidan och skapar specialister på politik. De bygger på en delning mellan ledare och ledda, representanter och representerade, organiserare och organiserade. Problemet här ligger inte i dåliga organisationsformer som skall botas med en stor dos deltagande demokrati. Det är ett direkt resultat av vad politiska grupper och aktivister försöker göra – förvalta en del av kapitalismen.

ANTIPOLITIK

"Anarkismen är inte en vacker utopi, ej heller en abstrakt filosofisk idé, det är en rörelse hos de arbetande massorna."

Dielo Trouda

När vi börjar kämpa mot våra levnadsförhållanden så uppstår en helt ny typ av aktivitet. Vi söker inte en politiker som skall ändra saker åt oss. Vi gör det själva, tillsammans med andra ur arbetarklassen.

Närhelst denna arbetarkamp bryter ut så försöker politikerna släcka den i en flod av namninsamlingar, lobbying och valkampanjer. Men när vi slåss för oss själva ser vår aktivitet helt annorlunda ut jämfört med deras. Vi tar landägarnas egendom och använder den för våra egna syften. Vi använder militant taktik mot våra chefer och tvingas slåss med polisen. Vi skapar grupper där alla tar del i aktiviteten och ingen uppdelning mellan ledare och ledda finns. Vi slåss inte för våra ledare, för våra chefer eller för vårt land. Vi slåss för oss själva.

24

Detta är inte den optimala demokratin, vi påför våra behov på samhället utan någon debatt – behov som är raka motsatsen till de rikas intressen och viljor. Vi har ingen möjlighet att kommunicera med detta samhälle på lika villkor.

Denna tendens hos arbetarkampen, att röra sig utanför och mot staten och politiken, och skapa nya former av organisering som inte sätter tilltron till något annat än vår egen förmåga och aktivitet, kallas ibland för "anarkism".

KRIG

"Låt oss ödelägga boulevarderna där de rika bor."

Lucy Parsons

25

Vi befinner oss alltså i ett krig – ett klasskrig. Det finns inget färdigt paket med idéer, förslag eller organisationsmässiga strategier som garanterar seger. Det finns ingen lösning förutom att vinna kriget.

Så länge de har initiativet är vi splittrade och passiva. Vi reagerar individuellt på våra levnadsförhållanden: säger upp oss från jobbet, flyttar till områden med lägre hyra, ansluter oss till subkulturer och gäng, begår självmord, skrapar trisslotter, missbruksar droger och alkohol, går i kyrkan.

Deras värld ser ut att vara den enda möjliga. Alla förhoppningar om förändring lever i fantasin – skilda ifrån vår vardag. Det är vardagslunkens, med all den kris och förstörelse som det innebär.

När vi går på offensiven börjar vi känna varandra och kämpa kollektivt. Vi använder de sätt på vilka samhället är beroende av oss till dess upplösande. Vi strejkar, plankar, sabotrar, kravallar, deserterar, gör uppror och tar egendom. Vi skapar organisationer för att kunna förstärka och koordinera våra aktiviteter. En mängd nya möjligheter öppnas upp.

Vi blir allt mer vågade och aggressiva i vår kamp för våra klassintressen. Vi kämpar inte för att forma en ny stat eller för att bli de nya cheferna. Vårt intresse ligger i att få ett slut på våra liv som de nu ser ut – och därmed det samhälle som baseras på denna form av liv.

Vi är arbetarklassen som vill avskaffa arbetet och klasserna. Vi är den mänskliga gemenskapen som vill riva ner det existerande samhället.

Vårt politiska program är att krossa politiken. För att göra detta så måste vi stödja och sprida de subversiva tendenser som idag finns tills vi genomgående förändrat samhället överallt, på alla plan. Detta kallas ibland för "revolution".

www.prole.info

snille och smak för sverige i tiden